

RĂZBOINICUL

POVESTEA LUPTĂTORULUI SEAL
CARE L-A UCIS PE
OSAMA BIN LADEN

ROBERT O'NEILL

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

CAPITOLUL 1

Îi datorez cariera mea de Navy SEAL unei fete. Probabil că nu sunt nici primul, nici ultimul.

Era mai mică decât mine, brunetă, frumoasă ca un fotomodel, dansa impecabil și avea un simț al umorului foarte dezvoltat – cu asta m-a cucerit imediat. Prima oară când am încercat să o sărut, am închis ochii prea devreme și am auzit-o spunând:

- Ăăă, ce faci?...
- Vreau să te sărut.
- Nici vorbă. Nu înainte de a mă scoate în oraș.
- Atunci vrei să ieșim mâine-seară?
- Vino să mă iei la ora 19:00, mi-a zis ea.

Apoi m-a sărutat mai bine decât aș fi meritat și a plecat.

În seara următoare am luat-o de acasă la ora 19:00 și, mână largă cum eram, am dus-o la un fast food: Taco Bell. A comandat o porție mare de nachos și trei porții de taco.

Era o tipă superbă, cu un corp perfect și apetitul unui tăietor de lemne. Nu știam nimic despre viață, dar în clipa aceea m-am îndrăgostit.

După ce am absolvit liceul din Butte, Montana – același liceu la care au mers și tata și bunicul meu – m-am înscris la Montana Tech, facultatea din zonă. Fata respectivă era încă în clasa a 11-a. Este o lege nescrisă; când ajungi la facultate, nu mai ieși cu fete de liceu. Așa că am păstrat distanța, dar nu puteam să îmi iau gândul de la ea. Tipa și-a văzut de viața ei, a început să iasă cu alți băieți și să meargă la petreceri, ceea ce era și normal. Dar eu le voiam pe amândouă: eu să mă distrez, iar ea să mă aștepte. Am clocotit în sinea mea câteva săptămâni, dar când am auzit că petrecuse o zi întreagă cu un tip de liceu am răbufnit. M-am dus glonț la ea acasă, cu câteva beri la bord, și m-am făcut de rușine.

Tatăl ei, un italian solid cu păr negru, mustată stufoasă și maxilar proeminent, era cunoscut în tot orașul ca fiind un tip dur. Deținea o companie care lua casele pe sus și le muta cu totul. Cu siguranță nu ar fi avut o problemă să mă mute și pe mine din loc. Dar i s-a făcut milă. Nu m-a lăsat lat, deși ar fi fost îndreptățit să o facă, ci m-a condus ferm, dar blând, afară.

Bunăvoința cu care m-a tratat a declanșat ceva în mine; am avut un fel de experiență extracorporală. După ce mi-a eliberat brațul din strânsoarea de fier și m-a trimis clătînându-mă în noapte, m-am văzut de la distanță. Nu mi-a plăcut ce am văzut. Mi-am dat seama că dacă voi continua astfel, lucrurile se vor înrăutăți. Riscam să ajung ca tipii ăia care rămân blocați pentru totdeauna în Butte, vorbind despre ce-ar fi putut să facă ei dacă vremurile ar fi fost altfel.

În clipa aceea am realizat că trebuie să plec.

Știam, din limitata mea experiență, că principala modalitate de a părăsi orașul Butte era să te înrolezi în armată. Deși nu luasem niciodată în calcul această variantă, în clipa aceea m-am hotărât. Viitorul sau destinul, cum vrei să îi spunei, a pus piciorul pe accelerație.

AM AVUT O COPILĂRIE „ÎN AER LIBER”, cum se spune astăzi. Pe atunci nu se spunea nicicum, era doar normalul. Sâmbătă dimineața o zbugheam afară imediat după micul dejun

și mă mai întorceam seara, când se aprindeau luminile pe stradă. Copiii umblau în gașcă în cartierul meu. Ne luptam cu arme de jucărie și ne jucam de-a războinicii ninja, săream de pe acoperișuri și făceam tot felul de năzdrăvănii periculoase – le-aș rupe urechile copiilor mei dacă ar face și ei la fel. Într-o zi, am mers cu toții la mall să vedem Rambo. A fost foarte tare. Toți voiam să fim ca tipul ăla care își nimicea inamicii cu mitraliera M60. Dar pentru mine, totul era de domeniul fantasticului, la fel ca jocurile video cu împușcături, din ce în ce mai sofisticate, cu care ne mai ocupam timpul. Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la ideea de armată. Nici nu-mi trecea prin cap să mă înrolez, așa că nu i-am acordat prea multă atenție. Nu voiam decât să mă joc, să mă camuflez și mă prefac că îmi împușc prietenii.

La prima vedere, orașul Butte nu pare un loc prea idilic în care să copilești. Este un oraș minier, care și-a cunoscut perioada de glorie la începutul secolului XX, când gloanțele care ajungeau pe front în Primul Război Mondial erau făcute din cupru – cupru care provenea din minele din Butte. În 1920, populația orașului era de 100.000 de locuitori, dar până să mă nasc eu scăzuse la o treime. Zonele rezidențiale erau împrăștiate printre cariere, iar orașul era clădit pe un platou aflat lângă cea mai mare dintre acestea, Cariera Berkeley. Era o carieră imensă, cu o lățime de un kilometru și jumătate și adâncă de 500 m, acum scoasă din funcțiune. Între 1955, când s-a deschis, și 22 aprilie 1982 – dată la care sărbătorim Ziua Pământului –, când s-a închis, minerii au scos din adâncurile ei un miliard de tone de minereuri și resturi de rocă. Când pompele de epuizment s-au închis definitiv, apa freatică a început să se ridice ușor, infiltrându-se printre acizii și metalele grele din acel hău. Apa care a umplut groapa era atât de toxică, încât găștele care luau proasta decizie de a se bălăci acolo își găseau sfârșitul în ea. Într-un final, Cariera Berkeley a fost declarată de către Superfund, un program guvernamental de protecție a mediului, cel mai mare sit de deșeuri toxice din țară.

Dar eu eram interesat de alte aspecte ale orașului, mai precis de inelele de metal care atârneau la trei metri deasupra podelei sălii de sport și de căprioarele, elanii și antilopele care alergau prin sălbăticia Munților Stâncoși, ce se înălțau ca un tsunami de piatră în cealaltă parte a orașului.

Tata, fiu de miner, era agent de bursă, iar mama, profesoară de matematică. I-am fost elev de trei ori, în clasele a șaptea, a opta și la liceu. Părinții mei au divorțat când aveam șase sau șapte ani. Mi se părea ceva normal ca ei să trăiască separat. Nici nu îmi amintesc să fi locuit împreună. Tata ne era mereu alături când aveam nevoie, dar aranjamentul lor era ca el să ia copiii o dată la două weekenduri. Pentru mine, frații și surorile mele a fost în regulă așa; toți prietenii noștri locuiau aproape de casa mamei și ne plăcea să ne petrecem weekendurile jucându-ne afară: de-a v-ați ascunselea, de-a războiul, de-a ninja sau ne cățărăm și săream de pe acoperișuri.

Ne jucam toți împreună, mai puțin când venea vorba de cățărări și sărituri. Kris, sora mea mai mare, nu voia să audă de așa ceva. Dar o forțam pe Kelley, sora cu trei ani mai mică decât mine, să vină cu noi. Voia cu disperare să se integreze, așa că se supunea. Urcam pe un acoperiș și apoi săream, pur și simplu. Acum l-aș urechea bine de tot pe fiul meu dacă ar face așa ceva, dar copil fiind, nu mă gândeam la riscuri. Pentru noi era distractiv. Kelley mi-a fost cea mai bună prietenă multă vreme; chiar am pus-o să semneze un contract prin care era de acord să fie coechipiera mea la meciurile de fotbal doi-la-doi jucate în curtea bisericii. A fost o sportivă foarte bună în facultate.

Tom, fratele meu mai mare, a fost un ticălos până să intre la liceu. Apoi s-a produs un declic și a devenit grozav. Sau poate nu mai eram eu enervant. Oricum, s-a întâmplat ceva magic, iar Tom a devenit cea mai amuzantă persoană pe care

o cunosc și campion statal la cross-country¹. A învățat singur să cânte la chitară, iar prima formație din care a făcut parte s-a numit Buletinele False (Fake ID's). Încă mai cântă și are propria emisiune matinală la un post local de radio.

Kris a fost mereu cea mai echilibrată dintre noi, deși cred că mama m-ar contrazice. Poate din cauză că ele se aseamănă foarte mult și uneori mai săreau scânteii. Kris a fost întotdeauna îngăduitoare cu mine, îmi era ușor să vorbesc cu ea și avea un râs molipsitor. Era meticuloasă, avea note de 10 pe linie și era o persoană blândă – când nu îmi tăbăcea fundul, ceea ce a făcut până am ajuns în clasa a 11-a, poate chiar și după aceea...

Mama și tata au păstrat o relație amicală pe toată durata copilăriei noastre. Dacă au avut vreodată probleme unul cu altul, nu au lăsat să se vadă acest lucru. Le-a prins bine să locuiască separat. Mama lucra la școala gimnazială de lângă liceu, așa că ne ducea și ne lua de la școală. Îi plăcea să fie mamă, dar în weekendurile în care eram la tata, ieșea în oraș cu prietenele ei zăpăcite și amuzante, Lynn și Sue. Țin minte cum stăteau toate trei la mama în bucătărie, beau daiquiri și povesteau ce făcuseră sâmbătă-seara. Era prea mult pentru urechile mele de puștan. Eram în camera alăturată și trebuia să mă târăsc pe podea până la ușa din față, fiindcă nu mai suportam să aud. Aceea a fost prima mea misiune.

Ne plăcea și să stăm cu tata din două în două weekenduri. Era un burlac în adevăratul sens al cuvântului, dar noi nu ne dădeam seama de asta. Ar fi trebuit să o facem din moment ce vinerea, prima noastră oprire era întotdeauna la Buttreys, un supermarket local. Trebuia să cumpărăm mâncare pentru că el nu avea deloc! Mânca în oraș mai tot timpul. Așa că luam toate culoarele la rând ca să cumpărăm tot ce ne trebuia, în special porcării nesănătoase, dar aveam grijă să nu uităm ingredientele

¹ Alergare pe câmp, prin păduri, pe trasee neamenajate. De regulă, cursele de cross-country se desfășoară în regiunile rurale. Termenul a fost folosit pentru prima dată în Anglia și este specific peisajului britanic. Nu există echivalent în limba română, drept urmare am ales să păstrăm același termen ca în limba engleză (n. t.).

pentru faimosul mic dejun al tatei. Făcea, și încă face, niște ouă incredibile – cu brânză, maioneză, unt, busuioc și un ingredient secret. Odată am uitat să luăm lapte, așa că a făcut cafea cu amaretto. Să nu încercați așa ceva! La sfârșitul weekendului, ajungeam mereu la bunicii Audrey și Tom. Ea gătea fenomenal, orice vă trece prin cap. Aici am învățat un alt truc culinar de-al tatei: muntele din cartofi și lacul de la poalele lui, făcut din sos pentru friptură!

În adolescență am dezvoltat o relație mai specială cu tata, devenind cei mai buni prieteni. A început când mama ne-a mutat de pe „deal” – unde locuiau toți prietenii mei din cartier – undeva mai în centru, nu departe de Cariera Berkeley, unde nu cunoșteam pe nimeni. Încercam să îmi găsesc ocupații care să înlocuiască joaca cu prietenii, când am văzut un documentar – *Come Fly with Me* (Vino să zbori cu mine) cu Michael Jordan. Am fost fascinat pe loc. Filmul începe cu Jordan singur într-o sală de sport, aruncând la coș. Pe fundal, vocea lui spunea: „Nu mă pot opri. În fiecare zi trebuie să devin mai bun”. Urmează, desigur, nenumărate secvențe cu Air Jordan sfidând gravitația, trecând prin adversari ca prin brânză.

Am fost foarte impresionat, chiar inspirat. Nu eram eu cel mai forțos copil, cel mai arătos, cel mai deștept sau cel mai sportiv, dar ceva din mine rezona cu determinarea aceea obsesivă de a nu te da bătut. Privind acum în urmă, cred că am avut-o tot timpul. Materia mea preferată era engleza, iar cartea favorită, *Bătrânul și marea*. Îmi plăcea cum bătrânul pescar Santiago poartă o luptă titanică a voinței cu peștele uriaș. Măinile îi sunt sfâșiate de guta undițelor, îi este atât de foame încât mănâncă momeală crudă, este nedormit, are crampe musculare din pricina poziției înghesuie în care stă în bărcuța aia prăpădită, dar mai degrabă moare decât să cedeze. Mă atrăgea această atitudine.

Era clar că nu aveam nicio șansă să prind vreun pește uriaș în Butte, dar măcar puteam aspira să fiu ca Michael Jordan. Lângă noua noastră casă era o școală generală, Greeley Elementary, cu un coș de baschet în curte. Am rugat-o pe mama să îmi cumpere

o minge de baschet. Mergeam acolo în fiecare zi și jucam de unul singur, uneori cu orele, vrând să văd câte aruncări libere la rând nimeresc. Exersam și aruncarea din săritură și driblingurile. Tata, care pe atunci avea vreo 40 de ani, jucase la Universitatea din Montana. Era un jucător de baschet foarte bun. Când a aflat ce fac, m-a întrebat:

- Hei, vrei să începi să joci?

Ne întâlneam să jucăm la un club sportiv din centrul orașului. Continuam să mă antrenez și pe cont propriu la școala de lângă casă, după care venea să mă ia și mergeam la club. Petreceam patru ore pe zi, șapte zile pe săptămână cu mingea de baschet în mână. Când am intrat în echipa școlii, am început să mă antrenez cu colegii în timpul sezonului, iar în afara lui reluam antrenamentele cu tata. Mă lua de la școală și mergeam împreună la terenul acoperit de la club. Exersam câte două-trei ore – driblinguri, aruncări din apropierea coșului, joc unu la unu, recuperări gălăgioase și violente ale mingii. A încercat să mă învețe tot ce știa; tot felul de trucuri pentru a-ți învinge adversarul direct.

La final, deși eram epuizați, tata spunea:

- Nu plecăm până când unul dintre noi nu înscrie 20 de aruncări libere la rând.

Mă întărâta – mă enervam dacă mă punea să mișc piciorul chiar și un centimetru de pe linie – și aruncam până când ratam. Apoi venea rândul lui. Prima oară ne-a luat aproape douăzeci de minute ca unul să nimerască 20 de aruncări la rând. Am mers să mâncăm o friptură ca să sărbătorim. În ziua următoare, mi-a zis:

- Plecăm atunci când unul dintre noi înscrie 20, dar pentru friptură trebuie să nimerim 25.

După 25 au urmat 30, apoi 35, 40. Am ajuns până la 70 de aruncări pentru cină și aproape întotdeauna reușeam. Cred că recordul tatei e de 90. Al meu este în continuare 105. Aruncam mult la coș.

Când aveam 12 ani, tata a divorțat de cea de-a doua soție, iar unchiul Jack, fratele lui, l-a convins să meargă la vânatoare în weekenduri pentru a-și mai lua gândul de la căsniciile eșuate. Nu se punea problema să nu merg și eu cu el. Ne-am urcat în Nissanul lui Jack și am pornit pe munte. La început nu știam ce facem. Sunt câmpii întinse acolo sus, unde animale splendide aleargă cu o viteză uimitoare – antilopele sunt cele mai rapide animale din America de Nord. Tipi în camioane și pe ATV-uri le fugăreau și împușcau în toate direcțiile. Dacă aș vedea scena aceasta astăzi, din perspectiva unui soldat SEAL, m-aș cruci de câte norme de siguranță erau încălcate. Dar pe atunci era palpitant și deveniserăm destul de buni; ne cățaram în locuri inaccesibile camionetelor, locuri în care știam că se adăpostesc animalele. Te așezi la adăpost de vânt și le lași pe ele să vină la tine. Animalele se așteaptă să fie fugărite, nu luate prin surprindere.

Prima mea pradă a fost un cerb-catâr, și încă unul mare. Îmi amintesc cum am condus în întuneric pe drumurile acelea groaznice de pământ, apropiindu-ne cât de mult posibil de marginea văii, apoi am urcat pe jos pe un drum abrupt, în timp ce răsărea soarele. După vreo oră, am ajuns în vârf. Versantul cobora pe partea cealaltă într-o depresiune. Acolo speram să dăm de cerbi. Dar nu era niciunul. Am așteptat o vreme, fără succes, iar sentimentul de dezamăgire a început să se stingă. Era spre sfârșitul toamnei, răcoare, dar nu foarte, cu petice de zăpadă ici și colo. Mă gândeam că nu e chiar așa rău să stau pe acel vârf de munte împreună cu tata, în timp ce se crăpa de ziuă. Era de parcă locul acela minunat ne așteptase pe noi.

Într-un final ni s-a făcut foame. La coborâre, pe când noi eram cu gândul la prânz, o căprioară și un cerb au țâșnit dintre copaci într-un luminiș, la vreo sută de metri în dreapta noastră. Noi mergeam agale, astfel că cerbul nu a recunoscut sunetele pașilor noștri. A încremenit în mijlocul luminișului. Tata era în fața mea, chiar în bătaia puștii. S-a lăsat la pământ și mi-a șoptit:

- Al tău e!

Am fost norocos că nu am avut timp să stau pe gânduri. Știam că trebuie să trag imediat, altfel îl ratez. Adrenalina a preluat controlul. Stăteam încă în picioare; am ridicat pușca Winchester Magnum de calibru 300 la umăr și am aruncat o privire scurtă cerbului prin țință înainte să apăs pe trăgaci. Tata îmi spusese să îi ținesc pieptul. Dacă vrei să îl omori repede, trebuie să tragi în plămâni. Am ratat pieptul, dar glonțul i-a secționat șira spinării. Cerbul a căzut la pământ; ne-am apropiat cu grijă. Animalele acestea mari știu să facă pe mortul. Nu vrei să se ridice și să te calce în picioare. I-am dat un ghiont ca să mă asigur că suntem în siguranță. Mușchii de pe coapsă i-au tremurat ușor, dar cerbul a rămas nemișcat. Am mai făcut un pas spre capul din care îi leșeau două coarne mari și am îndreptat țeava puștii – ulterior, aveam să folosesc același tip de pușcă și ca lunetist SEAL – spre ochii care se holbau în gol. Murise.

Pentru mine, scena a fost suprarrealistă. Animalul arăta așa cum arătase cu câteva minute în urmă, când încă mai trăia: avea culori frumoase și coarne nobile. Dar era mort, iar eu îi fusesem călău. Am simțit un ușor regret. Era un animal frumos, pierit acum din cauza mea. Dar în același timp eram mândru. Eram în Montana. Acolo, căprioarele existau pentru a fi vâdate. Toată lumea făcea asta. Atunci am intrat și eu în club.

În sezoanele de vânatoare care au urmat, am scăpat de orice urmă de remușcare. În curând, a devenit o competiție la școală. În fiecare zi de luni, prada cuiva era lăudată. „Cutare a prins un cerb.” Marele premiu era elanul mascul. Mereu, unchiul imaginar al cuiva sau un glonte miraculos al tatălui altcuiva răpunea un elan „de șase puncte”. (Noi, cei din vestul Americii, numărăm altfel punctele – pui la socoteală doar o parte a coarnelor, nu ambele. Un mascul „de șase puncte” are doisprezece în total.) Este o creatură imensă, rapidă și greu de prins. Poate ajunge până la 1,5 metri înălțime la umeri și depăși chiar și 400 kg. Niciunul dintre noi nu fusese atât de bun cât să omoare un asemenea mascul. Unii vânători nici măcar nu văzuseră vreodată unul.

Când am avut norocul de a vedea și a împușca unul înainte să împlinesc 18 ani, am fost foarte mândru.

ÎN TOAMNA ANULUI 1994, anul în care am împlinit 18 ani, tata mi-a făcut cunoștință pentru prima oară cu un tip din trupele SEAL. Îl chema Jim și m-a impresionat din prima clipă. Nu era atât de masiv pe cât îmi imaginam eu că ar trebui să fie un SEAL – lucru remarcat de toată lumea în legătură cu membrii trupelor SEAL –, dar era într-o formă fizică excelentă, asta era clar. Era tuns scurt și avea înfățișarea și postura unui militar. Primul lucru pe care l-am observat a fost atitudinea lui încrezătoare. Al doilea lucru, își punea mereu centura de siguranță. Iată un Navy SEAL dur, care nu se temea de nimic, dar pentru care siguranța era mereu pe primul loc. Nu mai fusese în Montana înainte, dar făcuse un calcul simplu: arme și munți, cât de greu poate să fie? A acceptat provocarea într-o manieră tipică SEAL – a găsit pe cineva care să îl lase cu mașina într-o regiune periferică pustie și a stat acolo timp de trei zile. A umblat în sus și-n jos, dar nu a văzut nici măcar o căprioară. Când am aflat acest lucru, i-am spus că nu așa se face și că știu eu un loc.

Drumeția noastră nu a fost mai lungă de 1,5 km, dar urcarea a fost destul de abruptă și era întuneric beznă. În mod normal, m-aș fi oprit de câteva ori să îmi trag sufletul. Când am ajuns aproape de vârf, fiecare gură de aer îmi zgâria plămânii ca un șmirghel, dar nu mă gândeam decât că „tipul ăsta e de la SEAL. Nu pot să fiu un papă-lapte. Trebuie să continui, fără pauze.”

Tipul s-a ținut aproape de mine tot drumul.

Am ajuns sus și am dat peste o turmă de elani – vreo 40, chiar acolo unde spusesem că vor fi. Nu am împușcat niciunul, dar la coborâre, Jim mi-a spus:

- Ar trebui să ieși în calcul armata, la cum urci pe munte în beznă totală.

Am fost flatat, dar nu m-am gândit serios la această opțiune.

Până când tatăl fostei mele prietene m-a trimis, nu foarte delicat, la plimbare în noapte.

ÎN VARA DE DUPĂ ABSOLVIREA LICEULUI, am petrecut 12 ore pe zi, patru zile pe săptămână, dând la lopată minereu, punându-l pe o bandă transportoare dintr-o mină de cupru. Întunericul nu era străpuns decât de fasciculele celor două lanterne mici de pe casca mea. Mă gândisem că ar trebui să fie un antrenament bun pentru partea superioară a corpului, mai puțin dezvoltată muscular, și am avut dreptate. Dar nu luasem în calcul și praful pe care aveam să îl înghit sau cât de speriat aveam să fiu gândindu-mă la toți muncitorii dinaintea mea care alunecaseră pe banda rulantă și fuseseră transformați în carne tocată. În comparație cu asta, slujba mea de noapte – pe vremea aceea livram pizza – era ca o vacanță.

M-am gândit, în treacăt, să plec la facultate în alt oraș, deși ideea mea de alt oraș era Universitatea Montana din Missoula, la mai puțin de două ore de mers pe autostradă. Dar când a trebuit să iau decizia, am descoperit că pur și simplu nu aveam nicio trageră de inimă. Sau poate nu aveam curaj. Când ești un puști dintr-un orașel mic din creierii munților, ai senzația că lumea de dincolo este înfricoșătoare și că te poate „toca” la fel ca banda din mină. Universitatea Montana Tech era varianta sigură. În plus, aveam mai multe șanse să intru în echipa de baschet de acolo. Fusesem un jucător bun în liceu, dar la cei 1,85 m înălțime ai mei, nu eram îndeajuns de înalt cât să impresionez la nivel universitar. Planul era să muncesc pe brânci în echipa de rezerve și să îmi fac încet-încet intrarea în prima echipă. Și a decurs bine. M-am distrat și mi-am intrat în formă. Fizic. Din punct de vedere psihic, ei bine, încă exista fata aceea...

Acum știu că nu a fost doar fata. Tocmai terminasem primul sezon de baschet la facultate și mă simțeam epuizat. Nu de la joc în sine, ci de la întreg conceptul de antrenament – antrenament, lecții, iar antrenament. Poate că oboseala nu m-ar fi afectat atât de tare dacă nu ar fi fost și fata parte din ecuație. Nu reușeam să o uit, din moment ce era încă în oraș – aș fi putut da nas în nas cu ea oriunde. Și nu voiam să ajung să îmi înec amarul în alcool în fiecare seară la barul Maloney, ca să nu mă mai gândesc la